

Конетѣ вървѣха бавно. Изкачваха първия баирѣ. Пжтътъ завиваше на дѣсно и навлѣзе въ една гора. Чудна бѣла гора съ бѣли увиснали клони, подѣ които се провираха конетѣ и шейната. Дѣлчо гледаше и се радваше. Никога той не бѣше виждалѣ такава красива картина. Като че ли сънува, или тоза е приказка! Но не, не сънува. Ето чува малкото звѣнче какѣ звѣни, чува какѣ снѣгтъ пѣе подѣ шейната и вижда татко си, който шибату единия, ту другия конѣ съ дѣлгия камшикѣ.

Изминаха гората. Пжтътъ изкочи на баира. Снѣгтъ тамѣ бѣше по-тънѣкъ и конетѣ припнаха по бързо по разния пжтъ... Но изведнажѣ спрѣха.

— Какво има татко? — запита Дѣлчо.

— Куче на пжтя!... А-а-а! А-бре! — извика татко му.

Дѣлчо погледна напредѣ и видѣ, на около двадесѣтъ крачки чернѣе се нѣщо. Конетѣ прѣхтѣха подплашени. Татко му извика пакѣ:

— А-а-а... а-бре!...

Кучето подскочи на лѣво отѣ пжтя нѣколко крачки, пѣкъ спрѣ, обърна се и зави: а-у-у-у!

Дѣлчо трепна. Косата му настрѣхна. Трѣпки го ползиха. Жбитѣ му затракаха.

— Тат-ко, това е вѣлкѣ! — едвамѣ прошепна той.

— Е, и вѣлкѣ да е, какво?... Дивечѣ е, ще бѣга... Ти се не бой, не си самѣ!

И шибна конетѣ. Тѣ хукнаха и полетѣха съ всички сили. Дѣлчо се сгуши въ шейната и затаи дѣхѣ. Татко му се обръщаше често-често назадѣ и шибаше конетѣ... Тѣ летѣха като безумни, но на Дѣлчо се струваше, че едвамѣ пѣлзятѣ. Той не смѣеше да се обърне и погледне назадѣ, но знаеше, че вѣлкѣтъ тича следѣ тѣхѣ...

Мина така доста време. Пжтътъ бѣше равенѣ. Снѣгтъ тукѣ не бѣше много дѣлбокѣ, та конетѣ припкаха силно. Дѣлчо забеляза, че татко му не се обръща вече толкозѣ често назадѣ. Разбра той, че вѣлкѣтъ е изостаналѣ. И чу далеченѣ вѣлчи вой: а-у-у-у!

Татко му спрѣ конетѣ и рече:

— Дрѣжѣ юздитѣ, Дѣлчо! Дрѣжѣ да оправя нѣщо!

Дѣлчо грабна дѣлгитѣ ремѣци на юздитѣ. Татко му скочи отѣ шейната. Забучи дѣлгия камшикѣ въ снѣга, излѣзе предѣ конетѣ, потупа ги по гривитѣ и откачи син-